

Pat Metheny Group

Era una càlida nit de juliol, que em vaig disposar a enfrontar-me, amb un petit rept (al menys per mi ho era). Francament, no sabia si anava a escoltar "free", "fusion", o simplement a Pat Metheny. Donat que no l'havia escoltat mai en directe, llevat del doble L.P. enregistrat en viu, "Travels". Sincerament no les tenia totes, em feia una mica de por, que m'atormentes les meves fràgils neurones, amb ritmes massa durs per mi, com per exemple, el "free-jazz", que executa en el seu disc "Song X", junt amb el saxofonista, Ornette Coleman.

Però, poc a poc, el concert es va desenvolupar d'una manera elegant, exquisita, majestuosa, genuïnament molt ben conduïda, per les expertes i magistrals pulsacions, del guitarrista i el teclat.

En les llargues dues hores que durà el concert, es van desempolsinar, antigues exquisitats de la seva discografia, posant un major èmfasi, en l'última gran creació seva, "Still Life (Talking)".

Temes com "Are you going with me?", "Goodbye". "The fields, the sky". "Straight on red", "Phase dance", "Farmer's trust", "Travels" i tantes que ara em deixo, per la meua mala memòria van ser les causants, de tanta alegria i joia contingudes, que van poder esclatar, de la forma més inesperada possible.

En aquells moments d'extasi incontrolat, em preguntava si allò era "jazz" a seques, "free" o "fusion", i vaig arribar a la lleugera, i potser desafortunada conclusió, que era, ni més ni menys, que la música de Pat Metheny, Una barreja d'estils, com poden ser els tres abans esmentats, una mica de "salsa", un petricó de "samba", tres onces de "rock", i al menys, una lliura o mig quilet de personalitat musical, del nostre gran protagonista.

Tot això, ben passat pel xino, va donar uns minuts molt viscuts, que de ben segur, recordaré, com el concert, mes increïblement fantàstic, que he anat mai.

THANKS; PAT !!!

Jaume Sararols

Ràdio
G!

Dimarts de 2/4 de 9 a 2/4 de 10 del vespre

" J A Z Z C L U B "

realitzat per Lluís Sitjes

POESIA

F. Barbachano

JAZZ

JAZZ: Metamorfosis de mil sentimientos,
principio de un final desconocido.

Ritmo de un ritmo de evasión,
ceniza de sudor humeante.

JAZZ: Tránsito de instrumentos vivos,
con sonos triunfalmente decadentes.
Ahogos de firme ejecución,
voces de vida y muerte sin principio ni fin.

JAZZ: Enanos gigantes de la naturaleza,
deformes de perfección imprevista.
Síndrome de improvisación,
carcajada genial de metal lagrimoso.

JAZZ: Temporal implacable del alma,
punto cardinal indefinido.
Sosiego después de la tormenta,
paz, después del vértigo y la angustia.

A ALFREDO PAPO

Àtomo medular del JAZZ,
esencia clarificadora.
Catedrático del extracto más puro,
poeta del decir metafórico.

Mente de instrumento ejecutor,
pensamiento rítmico.
Ponderación crítica,
corazón a ritmo de JAZZ.

Ser y sentir,
y comprender el pentagrama
etereo y sublime.

Originales: Francesc BARBACHANO
Julio 1987